

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שֵׁנָה

ביאורים ומוסיפים

סימן שני

דין המושט ידו לצנור ברשות-הרבים לשותה

[ש"ע ס"א]

לא יעמך אדים ברשות-הרבים וימכר ידו למוחילה).

(1) כוה ז"ה

עומד
ברשות
הרבים

[ש"ע שם]

אכל מפרק לקלט מן האורי²).

(2) כוה ז"ה

עומד
ברשות
הרבים

[ש"ע שם]

קיטה מוחילה בולטה שלשה מן האג³.

(3) כוה ז"ה

עומד
ברשות
הרבים

המשר במלואים עמוד 5

[משנ"ב ס"ק יא]

הוא רק מפסיק ספקה דאסיק הצעירא בטיקו⁴).

(4) בוגمرا שמתפקידו בעמדת ברשות היחיד ואמותו ברשות הרבים והשתנן לשות הרבים, האם אוילן בתור עקריה [שהיא ברשות היחירות], או בתור יציאה [שהיא ברשות הרבים]. כלומר, אם מה שנקרא השתן מוחגף לצאת נחשב לעקירה אף על פי שהוא עדין בתוך הגוף, ואם כן נחשב לעקירה ברשות היחיד, או שהעקירה נשחתה כשהוא מוגן, וגם גם אם העקירה דוחה ברשות הרבים. וכותב הגר"א שכון שהוא ספק, יש להקל בכרמלית שאיסורה רק מדרבן [וככין שפסק הוש"ע לעיל סי' שג סכ"א] בגין הגمرا על אש שעריכה להוציא אגה לבנה, האם התירו לה להוציאו דרך מלבוש בין שנאותי כמערמה להוציא, שכון שהוא ספק אסור לה להוציאו לשות הרבים, אבל מותר לה להוציאו לכרמלית שאיסורה רק מדרבן⁵.

[משנ"ב ס"ק יד]

והוא קידין שלא ילק' אוד מרשות לרשות עד שירוק⁶.

(5) ואם יצא מרשות היחירות לשות הרבים כשחרוק בפיו עדין לא עמר, או שהולך ברשות הרבים ר' אמות כשרוק בפיו ולא עמר, הסתפק היד אברים (כא) מה夷יעת, שכן אם ריק הריך עשה הנחה, וכן אם יבלעו הרוי זה נחשב הדחה, לפי המובואר בתוס' (עירובין ב, א ד"ה לא) שבלייעת הרוק נשחתת להנחה. ובספר נתיבות שבת (פ"ט הל' הע' לא) היביא בשם ספר נפש חיה, שאם עדין לא עמר יחוור לבתו. וכן אה שיכול סמך להגינו במקומות טטרו, ואם אי אפשר יניחו בשותה היחירות אחרית, ואם אי אפשר יניחו בכרמלית למעט האיסור.

[משנ"ב שם]

ונתעטם בכל זה, פין דלמשדייה קאי, משאוי הרא⁶).

(6) ולענין היוצא מרשות לשות ושינוי מאכל בין שניין, בספר מנתה שבת (בקונטרא אחרון אות יא, והביאו בשית' מנתה צח"ה סי' לה) צידד להטור, מושם שהויא מלאכה שאינה צריכה לנופה, וגם היא הוועצה כלאחר ייד ואנן בה שיורר העזאה. וסימן, שמ"מ אם יכול לקות את שניינו קודם שיצא לשות הרבים אויל בון להחמי. אמנם דעת הגרש"ז אויערב (ש"ב פ"ח הע' ח) שאפיילו ברשות הרבים אין להחמי, אלא אם כן הוא מוגיש בהם ואני יכול לשובלם, או מפני הכיעור שנארס בחזרה, שבאופןיםليل יתקן שנחשב כמו רוק שנתナル או כייחו ונינו שעומדים להוציאם מהפה, וסימן שצ"ע לעמשה, ובפרט לאלו שיש להם שניינים תותבות. והויסף, שמי' נראת שכברמלית אין להקפיד על ייד, וכן דעת הגר"ן קרלייז (חות שני חד פ"ח ס"ק יט).

[מה"ל ד"ה ברשות היחירות]

שלא גורו בכוּרְמַלִּית⁷.

(7) ובומר"א לקמן (סי' שני ס"ג) ובמשנ"ב שם (ס"ק בט) מבואר, שכברמלית שבתור העיר גורו גם על כוחו.

בר האגדה רד

ממשתיה, אפלו כלים נאים מפער לטלטל, שלא גנו אלא בכליים נאים ובשווה מהם, שהו מתקמלות לפיו: ב' חילא עמדו ארם ברשות-הרבנים (ט) *ונעשתין או רוך *ברשות-הHIGH (ז) טאו בכרמלית או איפכא, אפלו אם הוציא (יא) פיו ואמתו לחוץ: ג' *ירקן שנטול משופי (יב) ומוקן לרוקן, (יג) כייש מי שאומר (יד) שלא ילק אربع אמות ברשות-הרבנים עד שירק:

שנה דין המושיט ידו לצנור ברשות-הרבנים לשותות, וכן סעיף אחד:

א' לא יעמד ארם ברשות-הרבנים (ה) ויחابر ידו (כ) למזילה^ה, שהוא עצור ארכ' מגב לארכ' הdag (ג) *בתוך (ה) שלשה טבחים סמוך לאג, ולבבל חמימים מפעה, שבין שהוא בתוך שלשה סמווכ לאג קשור בגג ואסור בין אם הוא למעלה מעשנה * או למטה מעשנה, אבל מפר לקלט (ד) מן האורי) אפלו אם ידו (ה) *תוק שלשה למזהילה. (ו) בrichtה מוחילה בולטה (ג) שלשה מן הגג, וכן סתם צנור שובלט שלשה, (ו) יכול

בר האגדה

(ג) וישתון. ואם השתוין או רוך, תיב, דמסחבותיו מסויל מה מקום, והה תוך ג' במזהילה וגם לבור, אבל מפר לקלט מן קווריד אפלו ידו (ו) ג'ט. פ"י המוחילה מונחת פמוך תוך ג'ט ואמרין לבור ושם אג

באור הלכה

* ויתהין או רוך וכור'. עין במקשנה בזונה. והוא כדיין אם זונק בפי הצלבון כרי לשון לו בפי הצלב לאכלו, מתחשובוathy משי לה מקום ד' טבחים וכו' אבל זוק על הפקום הזה או נחשב עלי-קדירה לפיקום ד' טבחים במותפונות: * ברשות-הHIGH וכו'. והוא כדיין אם עדם ברשות-הHIGH ובפרט בברמלית. דיבין דמסחות לשות הווא אסור דאותיא, מפיריל ואו רוך ברשות-הרבנים או בברמלית ברוחוק ארכע אמותו [אי]: פ"ו ואחותו לחוץ. דלא אלגון בטמר מקומות יציאת הקשותן, (ט) אלא במר מקומות שעשנתן נצחים מפניהם והוא קווריד קעומד בשרות אחר, וביפוי נמי שרין לה (ט) קתר הארץ שעטוד ברשות אפור, והוא גאלו הזיא מרשות רוחוקן. והבה מלשון הצלבון מוקארם רב' היהוד' אף רוכ' וכור' משליע דהוא מוטר אנטקיאפה, ראל מאקסימ רבי יהוד' רק' משרות לדשון האסורה אבוי רוכ' והוא קדום שוואצ'ה מיינע מקרי לזרק רוכ' משרות להויא אסור להעכיריו, והוא זום היזיאו משרות קדום, לפ' היה משמע פגiley האבוי ונקא לעצם ברמלית במזהינה שניה, מפלד דמלשנה זו מדרא עלא אסור אף בכבר מליט ופאלקוקם לרענא יש לעצם פרקה. דיבין ריש חולקן וטורין דיאו בעשות-הרבנים טפר (ע"ז ביתריל) יש לסיכון אשיטם לעצם פרטלית, וכן קצדר קאראי, ומפל מקום גראה דאין למלקל בזיה רוכ בקדבר נתהפקה הרוך ביפוי וזהר לא בתקעה וקורפה, אבל מפה בשרות-הרבנים דאותיא:

(ו) בשרות-הרבנים שעלו עליל עלא פרקלית בנין בתקעה וקורפה, אבל מפה בשרות-הרבנים דאותיא: *

ב' תוך שלשה טבחים. עין במקשנה בזונה דורי קמויא מרשות החמיד ותשרו' ברשות-הרבנים. וכן בrichtה יוסף שכבי יבש בשם רוכב'ם דמל מקום לתי נזה רוכ טסופה ואל תיבא, אך אין חים נוז עריך ריבת. שרעת ליש' והטפה דעט וברכו וקרוא'ש וקריש'א' ואו רוכ' יט' לא מלה שטפפקן גונה ווועטו גומ' לריש'יא לית חיון חאתת גונה: * או לא מלה משפחורה. ואך שרעלעט קרכט'ם טפר למשה מעשנה, לא הביא השליך עריך ריבת, שרעת ליש' והטפה דעט וברכו וקרוא'ש וקריש'א' לא מהיר בזיה: * תוך שלשה למזהילה. עין בrichtה טפחא'ם וברוך השמל'ר וברכו בזמעה מאחר בזונה. עין בברדור הרא'יא השחאי בקדור לרוכ'ה שלקון-עריך מהרטה ובנו חנאנא, וגס מצאיו בעבודת-הHIGH קחא שאטאל בזונה, וגם מילשין קרייט'א' וובענו געט משמע שאין לאס' רוכ קם דורך גונג' בעי

היא, ואם הוא למטה מעשרה קוי ושות-הרבנים, ודרו קילא גידבן ברשות-הרבנים, ודרו קילא גידבן (ט)

(ז) אמברין גונה לבור, וגם (ט) דלא קוי עזינה מפלום ד' על ד': (ו) קחתה בזמעה מאחר בזונה. עין בrichtה טפחא'ם (ט) מן קוורי. את הפים כירדרין מן הפוחיתה או מן קאג, דוארי שלמעלה מעשנה מקומות-פעורי

היא, ואם הוא למטה מעשרה קוי ושות-הרבנים, ודרו קילא גידבן (ט) ובכך (ז) בעבור-הHIGH וויכט'א: (ט) בז' (ט)

שער חזין

(ט) פוקמים: (ט) ובכיחו נהנו להקה היוצאת מן הגורם מאם שאינו בז' (ט) רשי': (ט) רשי': (ט) וכב'ם: (ט) עצובת-הHIGH וויכט'א: (ט) לבושים: (ט) בן משען מפליז'ו לי מה שאור הפה-מגדים דיבור, וڌוחיק קאת, דלהו עלב-פניהם אסור בז' (ט) לש' טעם זה:

חלבות שbat סימן שנה שנב

ביאורים ומוספים

טפחים. ובאיורו הגר"א (סוף סי' שנג) הוכח, שאם העצינור רחוב ד' על ד' טפחים יש לו דין רשות היחיד גם כאשר סמוך לחלון לא לג' בתר' ג' טפחים, ובאיור שדין חורי רשות היחיד לא שייך כאן, כיון שהוא העצינור הרחוק מהג' ג' טפחים.

וזהרבש"א (עדות הקדוש בית נתיבות שער ג' סי' א) כתוב, שרך רחוב ד' על ד' טפחים שיוציא מכוון רשות היחיד, אם הוא גבורה י' היה הוא כרשות היחיד אף על פי שיש תחתיו בקיעת גדים וכ'.' ובהמשך דבריו כתוב, שך שאינו רחוב ד' על ד' טפחים, אם הוא לטמיון לראש האכוטלו או לחלון תוך ג' טפחים ואיתם בולט ג' טפחים, הריהו נדע משם חורי רשות היחיד. אבל אם הוא הרחוק ג' מהתג' או מההלון, או שהוא בולט יותר מג', הריהו מקום פטור. ומובהר מדבריו, שך שרחב ד' על ד' טפחים נטפל לרשות היחיד ונחשב חורי רשות היחיד אף על פי שאינו סמוך לחלון או לדאש האכוטלו. והונמתה אדם (כלל מז' ג') העתיק את דבריו להלמה).

מאיידך, בביהיל' לקמן (סי' שנג סי' ד"ה וחולן הביתה) ובמשנ"ב שם (ס' ח') מבואר, שאם החור אינו סמוך לחלון בתוך ג' טפחים מדרוריתא, שהרי אינו מתחייב אלא אם כן עוקר מעלה גבי מקום הרחוב ד' טפחים.

סימן שנה הקורא בספר ונתגלהל משרות לרשות

[סעיף ז' ס' ק]

וין

וחדרשי ופי עקיבא איגר].

(1) שתמונה על הרמב"ם (פיג' מהל' שבת הי"ד, שהוא מקור הדין שאם ראש אחד של החפץ בדיו יוכל להביאו עצלו, הרי כיון שמקצת הכלל להנחה), ומה צירק שיכול להביאו עצלו, הרי כיון שמקצת הכלל עדין יוכלו לנשב שמקצתו ברשות היחיד וכן אין כאן הנחה ברשות הרבים. ווים הרעך"א שהרמב"ם דבר באופן שגף הכלל איתנו בידו כלל, אלא שיש חבל שמחיבור אל הכלל שנמצאו בדיו [במובהר בלבדו שמן], ולכך הצורך לטעם שיכול להביאו עצלו כדי שלא תחשב הנחה, אבל אם חלק מהכללי עמדו בידו הרי זה פטור גם אם איתן יכול להוכיחו עצלו, כיון שמקצת החפץ אינו ברשות הרבים ואין כאן הנחה.

[סעיף ז' ס' ק]

קדיבי הפגן אבקנים שמתמיד קאי אלמפה מעשנה⁽²⁾.

(2) בולם, בשוע' מובהר שאם ראש אחד של הספר בידו, מותר להוכיחו אלו את ראשו השני. ובכתב המג"א (ס' ק) ד' שדין זה נהוג רק בכתבי ההוראה, אבל בשאר דבריהם לא תהיירו אף שאינדדו בידו, כיון שהושגים שהחפץ פול לארכ' ובאיונו עצלו. והיה מקום פרש, שכונת המג"א גם באופן שהחפץ גائع למקומות פטור, דהיינו, שפירוש שכונת דגמי'יך ודק אם נפל למטה מעשה, אבל מעל עשרה מוטר גם בשאר דבריהם, שהרי מכניס מקומות פטור לרשות היחיד. [ובספר נתיבות שבת (פ' הע' ב') כתוב, שאם נפל אל מעל לעשרה, מותר להכニיסו לרשות היחיד גם אם אין איגודו בידו. וזה מה שתבנו בבה"ל לעיל סי' שמח ס' ז' ד' בתוך].

[משנ"ב ס' ק]

הגזרין שפא ייה בלהן רחוב ארכעה על ארבעה⁽³⁾.

(5) מובהר מודרשו שאם העצינור רחוב ד' טפחים דינו ברשות היחיד, וגם אם גדים נוקעים [=עוברם] מתחתיו אינם מובללים ממנה שם רשות היחיד. ובטעם הדבר כתוב המג"א (ס' ק) ח', שהעצינור נדרש רשות היחיד מדין חורי רשות ההוראה, ובחרום אין חישון נחשב שגיים בוקעים תחתיהם. וכן מובהר בש"ע לעיל (ס' שמה ס' ז') לבי זוי הבולט מן הכותל יש חלון שפותחו ל', שהווים נחשב לרשות היחיד אף שגדים בוקעים תחתיהם [ומקור הדבר בתוס' עירוביין לא, ד'ה א'], וכן העתיק הרעך"א ב글וין השו"ע שם סי' ז').

ולדברי המג"א, מה שהצהיריו שהעצינור יהיה רחוב ד' טפחים אף על פי שהחורי רשות היחיד אין צורך שיהיו רחבים ד' כדי להחשב רשות היחיד [כיוון שהם מעצרים לרשות היחיד ונטיפים אליהם]. ביאר היד אפרים (ב'א) שהוא כדי להטיב את הקולט מן העצינור מדרוריתא, שהרי אינו מתחייב אלא אם כן עוקר מעלה גבי מקום הרחוב ד' טפחים.

והמחוצה"ש (ס' ק) הקשה על דבריו, מהה שפסק השו"ע שאפייל אם העצינור אינו רחוב ד' טפחים אסוה, בין שגורו מושום ציור שרך רחוב ד' טפחים, ולמה יש צורך בגיראה זו, הרי מדרבן אסור לעוקר גם מקומות שאינו רחוב ד' על ד'. ועוד הקשה על מה שכתב המג"א (ס' ק, ה' הביאו המשנ"ב בס' ק) שאם העצינור רחוב ד' טפחים על ד' טפחים ואינו גבוה עשרה הריוו כרמלית ולא רשות היחיד, והרי דעת המג"א לעיל (ס' שמה סי' ק, ה' הביאו המשנ"ב שם סי' ק) שחוורים והפתוחים לרשות היחיד דין קרשות היחיד אף אם הם למטה מי' טפחים ואפייל אינם רחבים ד' טפחים, ואם כן הרי לדעת המג"א שנחשב העצינור לרשות היחיד מדין חורי וב'א שמי' צירק היה העצינור להחשב לרשות היחיד גם אם אין גובה י'.

ותירץ, שהעצינור אינו נחسب לחורי רשות היחיד ממש, שכן שגף העשו לא קיבל את המים ולהעירים שלא יקלקל אל הכותל, איןנו נחשב ראוי לתשmis, ורק לדוק אם הוא גבורה י' ורחוב ד' שאו הוא צריך לרשות היחיד שלא יתבטל ממנה שם רשות היחיד אף דומה לחורי רשות והחיד של לא יתבטל ממנה שם רשות היחיד אף שהגדירם בוקעים תחתו, אבל כשאינו גבוהה י' או אינו חורי רשות היחיד, ולכן אין אפשרות לקבל ממנה מים אלא מחמת הגירה מושום צינור שרך רחוב ד'.

מאיידך, דעת הפמ"ג (א"א סי' ק) שהעצינור נחسب לחורי רשות היחיד ממש. וכותב, שאם אינו רחוב ד' טפחים על ד' טפחים יתכן שאין איסור דוארייתא לעקו ממנה לרשות הרבים. ולדבריו צ"ע ב"ל, למזה שהעצינור רחוב ד' ואינו גבוה י' לא יהיה דינו ברשות ההוראה לדעת המג"א.

[משנ"ב שם]

ויקו רשות-הירח ואס'ו⁽⁴⁾.

(6) ולענין אם צירק שהעצינור יהא סמוך לחלון או לג' בפחות מג' טפחים, שאו נוח להשתמש בו, מצינו מחלוקת באחרונים. לדבריו כל האחרונים שהבאו בהעה הדקומה מובהר, שאינו נחسب לחורי רשות היחיד אלא כשהעצינור סמוך לחלון או לכוטל בתוך ג'

מילואים הלבות שבט סימן שמו שמו המשך הקודם

שנאה פשות שם המוקם פרוץ ברובו מארבע רוחות, אי אפשר להתרIOR על ידי צורת הפתח שהיא יותר מעשר אמות, גם אם שתי צורות הפתח אכן אל עשר אמות, בין סוף רוב המוקם פרוץ מכל ציריו ואינו מוקף אלא בעורות הפתח.

סימן שמו על איזה הוצאה חיב מן התורה

[שו"ע ס"ג]

והיינו בשרותת הרכבים⁽¹⁾.

(1) וגם הוציאו בנו לרשota הרכבים בידו ולבשו ברשות הרכבים בשווא מHALCHAH, כתוב החזואה (או"ח סי' קה ס"ק) שהיינו, כיוון שלישית הבמד וביטלו אל גוף האדם נחשת להנחתה. וכמו כן כתוב בשיטת וגורות משה (או"ח ח"ב סי' קב') שהוציאו בשבת לשות הרכבים ומצע בוכוס כיפה וכורומלה, לא לישנה כשווא מHALCHAH, כיוון שזו היא הנחתה, אלא ירוץ עד רשות היחיד וירקנה שם כל אחר ד. ובסוף דבריו כתוב שעדך שיזקנה מיד ברשות הרכבים כל אחר ד, יוכל לחור ולובשה במכוומו, שכן יכול לזרוק מיד ולא יהיה לו הפסד בכך, מסתבר שאסור לו לזרוק עד רשות היחיד.

לטטל בין הגנות מדין עומר מורה. ואף שיש שם פירצה מפולשת מצד לנדר ורבים עוביים שם, אין פירצה כזו אסורה בחצר [כמובואר בש"ע לקמן סי' טהה ס"ג].

וכתיב שם [בשורגייט], שאל וודא פירצה שבין צורת הפתח לבוטל ניתרת מדין עומר מורה, אבל פירצה שבין צורת הפתח לחברתה אינה ניתרת על ידי צורת הפתח שבצדיה, ואם כן אין להתרIOR אלא אם כן לציד הרוחב צורת הפתח סמכות זו ולו בפחות מג' טפחים, שאו מדרין בלבד נחשבות הן לצורת פתח את ארוכה.

[ביה"ל ד"ה הבלתי]

ובצד אחד לכלי עלא מהני צורת הפתח בכלל גווני⁽²⁾.

(20) משמעות דבריו, שאפיילו לדעת הרמב"ם שאין צורת הפתח מועילה לפירצה שగודלה יותר מעשר אמות אלא אם כן העומר מורה על הפרוץ, מ"מ מקום שగודלו שער על עשרים אמות ניתר בצורת הפתח מרובע, ממש שצורות הפתח שבצדדים שאין רוחבן שאין גנד ז, ובמקומות שיש מעשר אמות נחשבות לשתי מחיצות שלמות זו ונגד זו, ובמקומות שיש שתי מחיצות שלמות אפשר להתרIOR את שתי הרוחות האחרונות אף לדעת הרמב"ם על ידי צורת הפתח גדולה מעשר אמות [בדלקמן במסנ"ב סי' שב ס"ק נח].

והחוו"א (או"ח סי' ע ס"ק כג ד"ה וכותב המ"ב) תמה על דבריו, וכותב

הלבות שבט סימן שמו שמו המשך רב

שמו ס"א) שמותר להוציא מראות היחיד למקום פטור, והרי לעמלה מעשרה הוא מקום פטור, ממי באונן והשומציא מעלה, חותשנים שמא יבא להוציא את ידו למיטה מעשרה.

עד טעם למה אסור להוציא פריות בידו למיטה מעשרה, כתוב הרשב"א [שהובא ביה"ל], שחשש שמא ישכח וירוקם ונמצא שמניה ברשות הרכבים. ולכן יש חילוק בין שני הטעמים באונן שהוציא את ידו וקטל מי גשימים ברשות הרכבים מעלה עשרה טפחים, האם מותר לו להכניסם לרשות היחידי, שলפי הטעם השוי שהובא ברשכ"א מורה, והרי כאן גם אם יוקם לא יעברו איסור, ואילו לפי העם שדבאי הבהיר לעת זו, והרי היא בפלה לרשות הרכבים וינה ברשות הרכבים.

ובוא לטעו מקום שהוא מתחת לעשרה ויבנס לרשות היחידי. ואם הוציא ידו למיטה מעשרה, כתוב השו"ע הרב (ס"א), שאסור לו להוציאו אפלו על ידי שיגביה אותה ויבנשנה בשדייא לעלה מעשרה.

והחוו"א (או"ח סי' סב ס"ק יט אות ב) הוסיף, שיתכן שאפיילו באופן שרות הרכבים מפסקת בין החצרות אינו חייב אלא כשהוא מושיט דרך רשות הרכבים שבנינהן, ולא במושיט דרך רשות הרכבים שלפניהם [וואה מה שכטבנו לעיל סי' שמוא ס"ק ד].

אמנם תמה, אך יתכן שהמקום שבין החצרות יהיה רשות הרכבים,لال הוא בקן זיות הסמוכה לרשות הרכבים שמוביל לעיל (סי' טהה ס"ק נ) שדינה ככaramelית. אמן במקום אחר (שם קוז ס"ק ט) כתוב [באחד מהתירוצים], שאם נוח לבני רשות הרכבים לולשמש בקרקע.

[ביה"ל ד"ה בתוך עשרה]

ועני בפרק ג' שפקודו בס"ג בשם ר"ש ללחטיר בזעה⁽³⁾.

(2) ולפי זה, אדם שבידיו חופץ אסור להוציא את ידו מרופפת או מהלון שפותחים מעל רשות הרכבים. ואף שMOVAR בש"ע לעיל (סי'

[משנ"ב ס"ק ב]

ובכל-שגן לא קלט מים מעל-גביהם הפלל דאסוגו⁽⁴⁾.

(4) כוה

הלבות שבט סימן שני שני המשך רב

